

Podmaniczky Szilárd

A szőke galamb

Tudod, mostanában minden este azzal végződik, hogy költözzünk össze, én meg csak hallgatok, mintha nem tudnám, hogy azt akarja a Balázs, hogy adjam el a lakásomat. Vagyis hát nem biztos, hogy ezt akarja, hanem az összeköltözést, hogy minden este mellettem aludjon. De hát így is majdnem minden este mellettem alszik, és engem az megnyugtat, ha reggel átmegy a sajátjába tiszta ruhákért. Ne értsd félre, nem rossz a Balázssal, csak olyan, mintha állandóan figyelne. Mérnök, ugye, aztán nagyon odafigyel. Nekem meg kell az a kis levegő, amikor egyedül maradok és bejövök a cukrászdába, fölveszem a kötényt, meg érzem a porcukort meg a friss sütetést. Ilyenkor már nem jár a Balázs a fejemben, mert én szabad embernek születtem, nem pedig valakinek valamiért.

Valahogy én pontosan azt tudom élvezni, hogy mindennap újra kezdjük, minden reggel befejezzük, és este, amikor hív, akkor már jó vele találkozni.

Azt meg el se tudom képzelni, hogy a Balázs költözzön hozzám, akkor is ott szuszogjon, amikor egyedül akarok lenni, hogy olyan legyen, mint egy férj. Egy férj semmire se jó, csak van, elfelejti az összes ösztönét, hogy csábítson, hogy ne mocskos pólóban jöjjön az étterembe. A férfiak olyanok, hogy megszereznek, aztán amíg nem biztos, hogy megszereztek, odafigyelnek meg csókolgatják a hasadat, de aztán beleunnak az egészbe, és nincsen bennük annyi szufla, hogy érdekesek legyenek.

Én nem akarom azt megvárni, hogy elkezdje tologatni a Balázs a szekrényeket a szobában, hogy neki így jobban tetszik, ha ágyból nézheti a tévét, meg aztán nem szeretném állandóan nyitva hagyni a kihúzható kanapét a nappaliban. Mert, ugye, arról már leszokott, hogy a kis hálószobában aludjunk a keskeny ágyon, mert azért régen egész éjszaka meztelenek voltunk és összegabalyodtunk, és néha arra ébredtünk, hogy élvezzük az egészet, most már azért szeret az összebújás után hátat fordítani és horkolni, mintha ott se lennének.

Nekem se a Balázs az első férfi az életemben, még ha nem is vagyok kikapós nő, de ha nekem megtetszik egy pasas, akkor kitágul a pupillám. De azért olyan még soha nem volt, hogy az első napon lefeküdjek, engemet ne nézzen állatnak senki, hanem csak mondja el szépen, hogy ki ő, mit csinál, mennyire szereti a munkáját, és kérdezze meg, hogy szeretek-e a szabadságom alatt nyaralni a hegyekben vagy a vízparton. És az is fontos, hogy egy férfinak legyen pénze.

Ha egy férfinak nincs pénze, akkor kérjen kölcsön, de legyen neki pénze. Nem kell csontgazdagnak lenni, de azért ha meglát a kirakatban egy kis vázát,

ami megtetszik neki, akkor ne arra gondoljon, hogy majd még a virág is pénzbe kerül bele.

Tudod, nem azért mondom, mert a sütemények között élek, de azok a férfiak, akik nem szeretik az édességet, azok semmire se jók. Gondolj csak bele, hogy csókolóznál egy olyan férfivel, aki nem szereti a süteményt? Ez olyan, mint a nőknél a virág. A nők a virágot, a férfiak a süteményt szeressék!

A Balázs az úgy tudja enni a krémet, mint egy kisgyerek, még a gallérja is csupa porcukor neki, van, hogy este azon a kevés mellszőrén is találok cukrot. Jó ember ő, csak ezzel az összeköltözéssel az agyamra megy.

El nem tudom képzelni, hogy két nagy bőrönddel ott áll a küszöbön, meg két nagy táska, öltöny a vállán a vállán, meg a téli szőrmesapka kényszerből a fején, aztán azt mondja, szia, Marlinka, megérkeztem. Nekem te ne érkezzél meg soha, mert akkor elpunnyadsz, legyél te csak folyton úton valahová, az senkinek nem szégyen.

Teljesen normális, hogy amikor beülünk egy presszóba a hétvégén konyakozni, akkor az asztal alatt megfogja a térdemet, és nekem a tarkóig fut a forróság, annyira megkívánom. De ha odaköltözne hozzám, egy, nem járnánk hétvégén konyakozni, kettő, nem fogná meg a térdemet, mert az előző nap már fogta. De ha jól bekonyakozunk, a legnagyobb malacásra is képesek vagyunk, csak zuhanyozunk le előtte.

Hát, gyereket azt még nem akarok, bár negyvenen túl már nem szokás ezen gondolkodni. Én valahogy így alakultam, mióta az eszemet tudom, cukrászat és függetlenség. Lehet, hogy visszerek lesznek a lábaim a sok álldogálástól, de nekem semmi nem hiányzik az életből.

Egyszer voltam Franciaországban a tengerparton, fürödtem meg napoztam, de nem hiányzik, mert már megvolt. Mindennap föl akart csípni valami pasi, de csak egytel mentem el, az utolsó napon. Az minden délelőtt leterítette mellém a törülközőjét, és ott napozott. Szép nagy erős teste volt, csak egy kis pocak, és ahogy elnéztem egy hétig, egészen megszoktam. Ha csak egy szót is szól hozzám, biztos elhajtom. Aztán a hetedik napon fölkönyökölt a törülközőn, mosolygott, és megsimogatta a lábujjamat meg a talpamat. Aztán beúszunk a tengerbe és ott szeretkeztünk. Tudod, milyen jó az, ha fölntartja az embert a sós víz, és a karodra akasztod a bikinialsód? A végén majdnem megfulladtam, annyira nem tudtam, hogy hol vagyok. Aztán a végén ott hagyott a vízben és beúszott. Nem láttam kijönni, de gondolom, hogy nem lett öngyilkos miattam.

Aztán máskor is gondoltam rá, hogy kimegyek, mondjuk, Olaszországba, mert az azért mégiscsak közelebb van, még repülővel is, de már valahogy nem izgatott annyira. A Balázzsal néha kijárunk a bányatóra, és olyankor eszembe jut, hogy hátha megsimogatná egyszer a lábujjamat, és aztán bemennék a vízbe, csakhogy ez nem sós víz, és lehet, hogy mire beszerencsétlenkednék a szerszámot, meg is fulladna valamelyikünk.

Én azt hiszem, a Baláznak az a legnagyobb baja, hogy fél a haláltól. Én nem félek tőle, akár most is meghalhatok, akkor se lenne semmi bajom. Mit kell attól félni, ami biztos, hogy bekövetkezik? A Balázs mindig azt hiszi, hogy van vesztenivalója. És ezt, tudod, hogy honnan tudom? Abból, ahogy öltözködik. Úgy

vigyáz a ruháira, hogy még soha nem láttam leenni semmivel. Össze vannak hajtva a ruhái. Komolyan, mintha a nagyszüleitől örökölte volna őket. Meg amikor mondom neki, hogy csináljunk valamit, olyan hosszan elgondolkodik, mintha azt mérlegelné, hogy belehalhatunk-e a végén. Repülőre például az istennek se ülne föl, azt mondja, ő nem akar a levegőben szétrobbanni, merthogy ő pontosan tudja, mert mérnök, hogy mi játszódik le odafönt, amikor szétrobban egy repülőgép. Hogy a nyomás micsodájától kirepül a szeme, a tüdeje meg összeroppan, meg az agyára szorul a koponyája, hogy ő ebből nem kér, még ha csak egy trilliomod ezrelék, vagy mi a túró az esély. Mindig olyan számokat mond, amiket az Erzsike be se tudna ütni a pénztárgépbe.

A Baláznak egyébként van gyereke, egy kislány, még soha nem láttam, egyszer fényképen megmutatta, ott állt a konyhaszekrény előtt, piros volt a szeme, és egyáltalán nem hasonlított a Balázásra. Engem nem zavarna, ha a múltjáról vagy a gyerekéről beszélne, de csak annyit tudok róla, hogy a felesége csalta egy autósóssal. Az tűnt föl a Baláznak, hogy állandóan mosatni viszi a kocsit az asszony, és néha koszosan hozta haza, vagy nem mondta, hogy mosatni viszi, és mégis tisztán vitte haza. Egyszer aztán elment a mosóba, és amíg a leghosszabb programra állították a mosót, addig a kocsiban ott hetyegett a mosó a feleségével. Először úgy értettem, hogy ketyegtek, mert így mondta a Balázs, hetyegetek, soha nem mond kefélest, pedig a mosóra az éppen illetet volna. De ahogy elváltak, az asszonynak mindig koszos volt a kocsija. Ezt mondom én is, hogy ha nincs az egészben annyi kakaó, hogy izgalmas legyen, akkor elunja az ember.

Kedves jó apukám mondta egyszer, mert nagyon szerették egymást a mamával, hogy tanuld meg, kislányom, a boldogságért nagyon meg kell dolgozni. Hát ők tényleg nagyon megdolgoztak érte, az anyám folyton új ruhákban járt, olyan csábító volt mindig, mint egy boszorkány, apám meg folyton a kedvét kereste. Én valahogy nem lettem ilyen, talán éppen azért, mert nekem csak színjátéknak tűnt, és idegesített, és nagyon nem akartam ilyen lenni. De persze lehet, hogy ők élvezték ezt. Ha később véletlenül náluk aludtam, apám még hetvenéves korában is takargatta az erekcióját, amikor a fürdőszobából beosont a hálóba. Anyám meg azt mondta, mielőtt meghalt, hogy jól jegyezzem meg, egy pár akkor illik össze igazán, ha az egyik kertész, a másik meg virág. Ezt nem igazán értettem akkor, hogy metszeni kell a másikat, vagy mi, de amikor meghalt, akkor jöttem rá, hogy apám egész életén át ápolta meg gondozta, nemcsak anyámat, hanem az egész szerelmüket. Ő volt a kertész, anyám meg a tubarózsa, egész életében virágozott. Néha egy kicsit irigyelem is, de nem sokáig, mert akkor teljesen összezavarodok, hogy akkor mit is akarok én az életben.

Azt hiszem, a Balázs se nem kertész, se nem virág, hanem nem tudom, mi, mérnök. De én se tudnám őt gondozni, nem tudnám föláldozni magam érte, esténként vacsorát csinálni meg havonta kivágni az orrából a szőrt, azt nem. De azt se bírnám, ha valaki állandóan utánam totyogna, hogy vegyél vastagabb kesztyűt, nehogy megfázz nekem. Szóval, én se vagyok se kertész, se virág, hanem csak cukrásznő, aki kiviszi a süteményeket meg elpakolja a mosatlant.

De például beszélni, azt szeretek. Állítólag néha úgy folyik belőlem a szó, hogy egyszer még tönkreteszem az üzletet. Van, hogy húsz percig ül a vendég a széken, pedig csak egy mignont fogyaszt szódával, én meg elbeszélgetek vele.

Főleg az idős bácsikat szeretem, mert a nők utálnak a személyzettel kvaterkázni, a fiatalabb férfiak meg rögtön félreértik, és úgy kell kiráncigálni a mancsukat a szoknyám alól. Nem tudom, honnan gondolják azt, hogy munka közben jólesik a szex. Összetévesztik a cukrászatot a kurvasággal, azt hiszik, hogy a nő mindenütt nő. Az öreg bácsik meg olyan figyelmesek, egész nap nem szólt hozzájuk senki, még a morzsát is kieszik a tányérból, amíg beszélek nekik.

Van egy édes öreg, az Arnold bácsi, neki mindig két szalvétát viszek a kávéhoz, mert hatalmas, ősz bajsza van, és ahogy issza a cappuccinót, föltornyosul a hab a bajszára. Rajta nem látszott meg, amikor meghalt a felesége, csak egy hétig nem jött, aztán ugyanolyan mosolygós volt, mint azelőtt. Pedig ők is ötven évet húztak le egymás mellett, és olyanok voltak, mint két szőke galamb. Aztán a Jusztin néni egyszer csak sutty, kirepült. Szerintem az Arnold bácsinak nem halt meg a Jusztinka, csak egy hét kellett hozzá, amíg megszokta, hogy ott van vele, csak nem látja. Én is valami ilyen öreg szeretnék lenni, aki tud mindent előre, és nem érik meglepetések, hanem csak mosolyog az egészen. De a Balázssal soha nem leszünk ilyenek. Ha a Balázs meghalna, biztos fájna, de nem túl sokáig, valahogy nincs benne semmi maradandó. Mondjuk a pénisze az elég egyedi, úgy kanyarodik, mint egy kard, még soha nem láttam ilyet. Amikor először megláttam, azt hittem, hogy eltört neki vagy eldeformálódott, mert elsőre annyira heves voltam, hogy kétszer is ráugrottam. Egyébként nagyon jellemző, hogy amelyik férfi alul szeret lenni, az az életben is kényelmes, kétszer is meggondolja, mire beköti a cipőjét, amelyik meg többször van fölül, az olyan, mint a tank, agyon akar lőni. Egyébként szerintem az a legjobb, amikor az a férfi van fölül, aki alul szeret lenni. Az olyan odafigyelős. Jó, tudom, most az extrém eseteket, hogy bárpulton meg biliárdasztalon mászva, azokat nem számoltuk.

Engem az nyugtat meg a legjobban, hogy egyszer véget ér minden. Lehet, hogy ezért nincsen gyerekem se. Egy anya nem lehet ilyen, annak ösztönösen a jövővel kell foglalkozni, hogy mi lesz holnap az ebéd, mit vesz fel a férje az állásinterjúra meg lesz-e jó film a tévében a hétvégén, különben venni kell három dvd-t. De azért mostanában mindig van valamit nézni. Egyébként, ha lányom születne, Brigittának hívnák, ha fiú, akkor Marcinak. Tényleg, most olyan furcsa, ahogy rájuk gondolok, egy kicsit szeretném is, hogy legyenek. Viszont ha gyerek van, akkor össze kell költözni, mert apára van szükség. Lehet, hogy a Balázs gyereket akar, csak nem meri elmondani. Hát, látod, milyen kis szemérmes!? De az is lehet, hogy csak fél egyedül maradni öregkorára. Estére majd megkérdezem, hogy mit szólna hozzá, ha nem használnánk övszert. De ezt még átgondolom estig, mert a gyerek azért egy örökkévalóság.